

af det Beløb, der skal tilveiebringes, skulde indkomme ved en efter Næringsbrugenes Beskaffenhed i Afdelinger ordnet, men for alle Brugere af samme Næringsvei uden Hensyn til Næringsens Omfang lige stor Afgift. Derefter har Indenrigsministeren givet os Udfigt til, at der endnu i denne Session med det Allerførste vil blive forelagt Rigsdagen Udfast til en Lov om Næringsfattens Ophævelse og Indførelse af en Bykstat i Kjøbenhavn fra 1ste Januar 1861 at regne, hvorimod Ministeren ønskede, at den fremlagte Lov for 1860 nød Fremme.

Under disse Omstændigheder have vi besluttet at tilbageholde vort eget Udfast, skjøndt dette var beregnet paa at gjælde allerede fra 1ste Januar 1860, idet vi deels ansee det for rettest, at en Lov som denne udgaaer fra Regjeringen, deels maae indrømme Muligheden af, at en udsørligere Lov kunde lide Ophold saa længe, at der beredes Communalbestyrelsen Vanskeligheder.

Idet vi derfor anbefale det foreliggende Lovudkast til Antagelse, ere vi dog enige om, at dette ikke bør skee uden al Forandring. Allerede ifjor var der Enighed om, at Forholdet mellem Nærings- og Hjælpestaten, der ifølge Lov af 14de April 1815 var som 2—1, burde forandres til Fordeel for de Næringsstatthørende, men det daværende Udvalgs Fleertal indstillede dog, at det blev ved denne Bestemmelse for derved endnu mere at betegne Ønsket om aldeles at komme bort fra Næringsstaten, medens Mindretallet foreslog Forholdet forandret saaledes, at hvert Skattegrundlag har det Halve af hele Skatten. Da det nu har viist sig, at det neppe vil være muligt at gennemføre en Ophævelse af Næringsstaten fra 1ste Januar 1860, finde vi det usforvarligt at lade Næringsbrugerne vedblivende lide under en erkjendt Overbebyrdelse, og Fleertallet af os (Kahler, Larsen, Doppermann, Tscherning og Thune) indstille, at Lovforslaget forandres saaledes, som tidligere indstillet af Communalbestyrelsen, og saaledes som i den senest gjældende Lov overladt til Kongen at fastsætte, nemlig at Næringsstaten bærer det Halve og Hjælpestaten det Halve.

Ifølge de Oplysninger, som foreligge i Motiverne til Udfastet til Loven af 21de December 1858, udredes Næringsstaten af 8259 Personer og Hjælpestaten af 6720, deriblandt 2533 Personer, som tillige svarede Næringsstat; imedens saaledes hine 8259 Personer bare $\frac{2}{3}$ af begge Staters Beløb, vilde de herefter kun komme til at bære $\frac{1}{3}$ af hele Beløbet, og et ringere Antal, nemlig 6720 Personer, komme til at bære $\frac{2}{3}$ af hele Beløbet, hvilket synes let at kunne lide iffe til Udvæjning af Forskjellen, men til Overbebyrdelse.

Udvalgets Fleertal indstiller derfor, at Lovforslaget vedtages med den Forandring, at der efter „1859“ indføres „dog saaledes, at den Deel af disse Udgifter, som skal bæres af Hjælpestaten, forhøjes til en Halvdeel af samme.“

Hvis dette Forslag antages, maatte de efter „1859“ følgende Ord forandres saaledes:

„Den nævnte Lovs øvrige Bestemmelser skulle ligeledes være gjældende for Aaret 1860.“

Undertegnede, Jensen, anseer Næringsstaten som en i sit Væsen ubillig Skat, fordi den ikke fortrinnsviis rammer de rette og naturlige Skatteydere, nemlig de, hvis Indkomst giver dem Gyde til at bide Skat; men alene maa betragtes som en Art Forpagtningsafgift for Netten til at ernære sig, der paahviler alle de Bedkommende, uanset deres virkelige Skatteevne. Jeg har derfor været enig med Udvalgets øvrige Medlemmer i, at denne Skat snarest muligt bør ophæves og erstattes ved en Skat, der efter retfærdige og billige Regler rammer den Enkeltes Netto-Indtægt, men jeg afskiler mig fra Udvalgets Fleertal deri, at jeg anseer det for ønskeligt, at der allerede nu gjøres et noget større Skridt henimod Næringsfattens fuldstændige Ophævelse end det af Fleertallet foreslaede. Fleertallets Betænkelighed i saa Henseende synes mig mindre vel begrundet, deels